

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 613/2019
23.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Душан Црномарковић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ АД из ..., кога заступа пуномоћник Александар Андрић, адвокат из ... и АД „ВВ“ из ..., кога заступа пуномоћник Снежана Раденковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2779/18 од 19.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог „АА“ АД ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2779/18 од 19.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизије туженог „АА“ АД ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2779/18 од 19.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 бр.1892/17 од 27.06.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени да му за период од 01.09.2014. до 31.08.2015. године солидарно исплате по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 48.846,40 динара са законском затезном каматом од 13.03.2018. године до коначне исплате и износ од 17.851,78 динара, на име обрачунате затезне камате од дана доспелости сваког појединачног месечног износа до 12.03.2018. године и на основу регреса за коришћење годишњег одмора за исти период износ од 12.918,14 динара, са затезном каматом од 13.03.2018. године, па до коначне исплате, као и износ од 4.759,32 динара на име затезне камате обрачунате од дана доспелости сваког појединачног месечног износа до 12.03.2018. године. Обавезан је друготужени да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 30.09.2017. године исплати по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 98.374,67 динара, са затезном каматом од 13.03.2018. године до коначне исплате и износ од 16.593,05 динара на име обрачунате затезне камате од дана доспелости сваког појединачног месечног износа до 12.03.2018. године и по основу регреса за коришћење годишњег одмора за исти период износ од 26.423,75 динара са припадајућом каматом од 13.03.2018. године до коначне исплате, као и

износ од 4.414,24 динара на име затезне камате обрачунате од дана доспећа сваког појединачног месечног износа до 12.03.2018. године. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 82.604,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. Одбијен је предлог првотуженог да се као умешач на његовој страни позове Република Србија.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2779/18 од 19.11.2018. године жалбу тужиоца усвојио, а решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 бр.1892/17 од 27.06.2018. године преиначио, тако што је тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка поред износа од 82.604,00 динара досуђен и износ од 24.000,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. У преосталом делу одбијене су жалбе тужених и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, првотужени изјављује благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права. Ревизију је изјавио с позивом на члан 404. став 1. ЗПП због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији првотуженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор, довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом Врховног касационог суда у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом првотуженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије првотуженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 02.10.2017. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена,

већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 61.764,54 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић